

Sygn. akt VI U 1395/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Renata Sekinda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2015 r. w S.

sprawy B. I. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania B. I. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 17 czerwca 2014 roku nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje B. I. (1) prawo do emerytury począwszy od 5 kwietnia 2014 roku;

II. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie.

UZASADNIENIE

Decyzją z 17 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. - odmówił B. I. (1) prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na nieudowodnienie przez niego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione wykonywanie przez ubezpieczonego takiej pracy przez okres 13 lat, 3 miesięcy i 19 dni. Wskazał zarazem, że do okresu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 1 sierpnia 1973r. do 28 lutego 1979r., wyjaśniając że z przedłożonych do wniosku dokumentów pośrednich, tj. umów o pracę i angaży wynika, że oprócz pracy kierowcy ubezpieczony wykonywał prace dodatkowe, tj. czynności spedycyjne oraz pracę kierowcy-montera, a tym samym nie mógł stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywać pracy kierowcy. Zwrócono też uwagę, że brak jest we wskazanych dokumentach adnotacji, że ubezpieczony był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. Wskazał, iż pracę w warunkach szczególnych wykonywał także w innych okresach niż zaliczony przez organ rentowy okres zatrudnienia w (...) od 1 grudnia 1982r. do 17 lipca 1997r. W szczególności podniósł, iż w (...) był zatrudniony od 21

maja 1979r., a w dniu 30 kwietnia 1980r. ukończył kurs spawacza elektrycznego, po czym przez cały czas wykonywał pracę jako spawacz elektryczny i gazowy. Odnośnie pracy w przedsiębiorstwie (...) wskazał, że od czasu podjęcia pracy po powrocie z zasadniczej służby wojskowej, tj. od dnia 4 maja 1976r., pracował tam jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Podkreślił ponadto, że w okresie od 24 kwietnia 1974r. do 14 kwietnia 1976r. pełnił zasadniczą służbę wojskową w (...) na stanowisku kierowcy kompanii remontowo-budowlanej, kierując pojazdami ciężarowymi, powyżej 3,5 tony.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. I. (1) urodził się (...). Wniosek o wcześniejszą emeryturę złożył w organie rentowym w dniu 29 kwietnia 2014 roku. Na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się udowodnionym okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym ogółem 25 lat.

Okoliczności niesporne, a nadto dowody – dokumenty w aktach ZUS O/S. dot. B. I..

Począwszy od 1 sierpnia 1973r. B. I. podjął pracę w Przedsiębiorstwie (...). Początkowo został zatrudniony jako ślusarz na wydziale produkcji i taką pracę faktycznie wykonywał.

Dowody:

- dokumenty w aktach osobowych B. I. z okresu zatrudnienia w (...) – k. 22 akt sprawy;
- świadectwo pracy – k. 38, plik KPU akt ZUS O/S. dot. B. I..

W dniu 24 kwietnia 1974r. B. I. został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej. Rozkazem dowódcy brygady (...) otrzymał przydział służbowy na stanowisko kierowcy w (...). Służbę w tym miejscu i w tym charakterze pełnił nieprzerwanie do 14 kwietnia 1976r.

Dowody:

- kserokopia książeczki wojskowej B. I. – k. 15-21 pliku KPU akt ZUS O/S.;
- zaświadczenie (...) w S. z 29.01.2014r. – k. 6 akt sprawy.

Po zakończeniu odbywania zasadniczej służby wojskowej, B. I. powrócił do pracy w przedsiębiorstwie (...). Z dniem 4 maja 1976r. zawarto z nim tam nową umowę o pracę, na mocy której powierzono mu pracę kierowcy samochodu ciężarowego w dziale transportu przedsiębiorstwa, w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony wykonywał pracę na tym stanowisku i w tym dziale stale i nieprzerwanie do 13 lutego 1977r. Z dniem 14 lutego 1977r. B. I. został przeniesiony do pracy jako kierowca-monter w wydziale instalacyjno-montażowym, z angażem jako kierowca-monter. W tym wydziale pracował do dnia 5 stycznia 1979r., kiedy to został na dwa tygodnie, do 20 stycznia 1979r., z uwagi na warunki atmosferyczne przeniesiony do pracy w wydziale produkcji, a następnie powrócił do pracy na poprzednim stanowisku. Pracę tę wykonywał do 28 lutego 1979r.

Praca ubezpieczonego w czasie, gdy był pracownikiem wydziału transportu i praca w wydziale instalacyjno-montażowym różniły się tylko rodzajami powierzonych ubezpieczonemu zadań. W drugim okresie zadaniem B. I. była obsługa brygady monterów, którzy pracowali na prowadzonych przez przedsiębiorstwo budowach ferm. B. I. jeździł wtedy samochodem ciężarowym marki S., powyżej 3,5 tony i dowoził im na teren budowy potrzebne do montażu materiały, w tym w szczególności długie pręty metalowe o długości do ośmiu metrów. Do jego zadań należało także wożenie produkowanych przez przedsiębiorstwo elementów do ocynkowania, a następnie ich odbiór już po ocynkowaniu oraz rozwiezenie na teren budów.

Budowy, na które jeździł B. I. znajdowały się na terenie całego województwa.

Dowody:

- dokumenty w aktach osobowych B. I. z okresu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) – k. 22 akt sądowych;
- zeznania B. I. – k. 27 w zw. z k. 61 oraz transkrypcja – k. 31-34v i 73-73v;
- zeznania świadka S. H. – k. 59-60 oraz transkrypcja – k. 67-68 akt sprawy;
- zeznania świadka H. Ś. – k. 60 oraz transkrypcja – k. 68v-69.

Począwszy od 21 maja 1979r. B. I. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w S., w wymiarze pełnego etatu na stanowisku ślusarza. W tym okresie aż do 5 lutego 1980r. ubezpieczony pracował na ślusarni. Następnie, od 6 lutego 1980r. został przeniesiony do pracy na bazie sprzętu ciężkiego, gdzie pracował jako mechanik pogotowia technicznego. W dniu 14 maja 1980r. B. I. uzyskał uprawnienia spawacza w zakresie spawania łukowego. Od 1 grudnia 1982r. rozpoczął pracę na stanowisku robotnika budowlanego. W tym czasie wykonywał faktycznie pracę spawacza, na prowadzonych przez przedsiębiorstwo budowach osiedli mieszkaniowych. Stawiane przez nie bloki były budowane z gotowych elementów żelbetowych, które wymagały pospawania. Ubezpieczony pracował także przy spawaniu balustrad, uchwytów schodowych, spawaniu zawiasów do drzwi, spawaniu klamer do stropów.

W wystawionym ubezpieczonemu świadectwie pracy pracodawca wskazał, że ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresie od 1 grudnia 1982r. do 17 lipca 1996r. jako spawacz, wykonując prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym.

Dowody:

- świadectwo pracy z okresu zatrudnienia w (...) k. 7, pl. I akt ZUS O/S.;
- zeznania świadka J. K. – k. 60 oraz transkrypcja k. 70-71;
- zeznania świadka M. Ś. – k. 60 oraz transkrypcja k. 71v-72v;
- zeznania B. I. (1) – k. 27 w zw. z k. 61 oraz transkrypcja – k. 31-34v i 73-73v.

W okresie od 1 kwietnia 1997r. do 26 marca 1998r. B. I. (1) pracował w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) spółce cywilnej M. B. & J. S. w S.. Przez cały okres zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie wykonywał pracę spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresach od 21 lipca 1997r. do 25 lipca 1997r. oraz od 19 stycznia do 20 marca 1998r. korzystał przy tym ze zwolnień lekarskich.

W czasie zatrudnienia w tej spółce (...). I. wykonywał wyłącznie prace spawalnicze na prowadzonych przez nią budowach.

Dowody:

- świadectwo pracy – k. 51-52 pliku KPU akt ZUS O/S.dot. B. I.;
- zeznania B. I. (1) – k. 61 oraz transkrypcja – k. 73-73v akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne.

Zgodnie z przepisem art. 24 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.- dalej jako: ustawa emerytalna), ubezpieczonym

urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje - z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184 - emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, który dla mężczyzn urodzonych w okresie po dniu 30 września 1953r. wynosi co najmniej 67 lat (ust. 1b pkt 20).

W myśl przepisu art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 25 lat dla mężczyzn).

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Przepis §4 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi przy tym, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W myśl przepisu § 2 powołanego aktu prawnego, okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa stwierdza przy tym zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 cytowanego rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

W załączniku do powyższego rozporządzenia, w Wykazie A w dziale V, zatytułowanym „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, pod pozycją 5. wskazano, iż pracami w szczególnych warunkach są „prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości”. Z kolei w dziale VIII, zatytułowanym „W transporcie i łączności”, w podtytule „Transport”, pod pozycją 2 wskazano, że pracami w szczególnych warunkach są „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”, zaś w dziale XIV, zatytułowanym „Prace różne” do prac w warunkach szczególnych zaliczono nadto: „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym” (poz. 12).

Odnosząc się do powyższym wprowadzeniu, do realiów niniejszej sprawy, trzeba przypomnieć, iż podstawą dokonanej przez organ rentowy odmowy zaliczenia omawianych okresów pracy do stażu pracy w warunkach szczególnych był formalny brak świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych potwierdzającego fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy przez co najmniej 15 lat. Organ uznał bowiem za udowodnione – na podstawie przedłożonego przez ubezpieczonego świadectwa – tylko 13 lat, 3 miesiące i 19 dni takiej pracy. B. I. twierdził natomiast, że taką pracę wykonywał przez dłuższy okres; w szczególności w czasie pracy w przedsiębiorstwie (...) po powrocie ze służby

wojskowej. W tej sytuacji sąd przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, mając na uwadze także utrwalone już w tej mierze orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być ustalany w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd w niniejszej sprawie przeprowadził więc dowód dokumentów (umów o pracę, świadectw pracy, archiwalnych oryginalnych akt osobowych B. I.), a nadto z przesłuchania ubezpieczonego i świadków celem ustalenia czy w spornych okresach B. I. wykonywał pracę w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze co najmniej 15 lat. Postępowanie to zakończyło się korzystnym dla ubezpieczonego wynikiem.

Po pierwsze bowiem, niewątpliwie do stażu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach należało zaliczyć okres zatrudnienia B. I. w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) spółce cywilnej na stanowisku spawacza. Pracodawca wprawdzie nie potwierdził formalnie, aby ubezpieczony w tym czasie wykonywał pracę w warunkach szczególnych, jednak w wystawionym mu świadectwie pracy wskazał jednoznacznie, że był on u niego zatrudniony wyłącznie jako spawacz. W tym miejscu trzeba zaakcentować, iż zdaniem sądu, fakt niewystawienia ubezpieczonemu przez pracodawcę świadectwa pracy w warunkach szczególnych nie mógł mieć w tym przypadku istotnego znaczenia. Świadectwo takie nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko zaś dokumenty wystawione przez te organy stanowią zaś dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (wyrok Sądu Najwyższego z 16.06.2009r., sygn. akt I UK 24/09, niepubl.). W tej sytuacji brak jest przeszkód, by w toku postępowania sądowego dokonać ustaleń sprzecznych z treścią posiadanego przez osobę ubezpieczoną świadectwa pracy, o ile wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego pozwolą na przyjęcie, że zapisy zawarte w tym dokumencie nie odpowiadają prawdzie lub też przepisom prawa. Tak zaś stało się w tym przypadku.

Sąd uznał bowiem, opierając się zarówno o treść „zwykłego” świadectwa pracy, jak i zapisy zamieszczonych w okazanej przez ubezpieczonego na rozprawie jego książeczce spawacza, z których wynika, a także zeznania B. I., że niewątpliwie pracował on w spornym okresie jako spawacz, to niewątpliwie przez cały ten czas musiał wykonywać pracę w warunkach szczególnych. Każda praca spawacza jest bowiem pracą wykonywaną w takich warunkach, niezależnie od tego, czy pracuje on – jak wskazywał ubezpieczony – na budowach, czy też np. na hali, w warunkach warsztatowych. W tej sytuacji do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych należało doliczyć także okresy zatrudnienia w P.B. (...) S.C. od 1 kwietnia 1997r. do 26 marca 1998r., z wyłączeniem jednakże okresów nieskładkowych. Razem dało to więc dodatkowe 9 miesięcy i 20 dni pracy w warunkach szczególnych, co w połączeniu z wcześniej uwzględnionym okresem 13 lat, 3 miesięcy i 19 dni takiej pracy dało 14 lat, 1 miesiąc i 9 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczonemu do wymaganego przepisami minimalnego stażu pracy w takich warunkach brakowało więc w tej sytuacji tylko 10 miesięcy i 21 dni.

Zdaniem sądu co najmniej przez taki okres czasu B. I. wykonywał zaś pracę w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), począwszy od podjęcia pracy po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej, tj. od 4 maja 1976r., aż do 4 stycznia 1979r. i potem, po dwutygodniowej przerwie spowodowanej warunkami atmosferycznymi, od 21 stycznia 1979r. do końca pracy w tym przedsiębiorstwie, tj. do 28 lutego 1979r., a więc łącznie przez 2 lata, 9 miesięcy i 9 dni. Jak bowiem wynika zarówno z treści dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego, jak i z zeznań świadków S. H. i H. Ś., przez cały ten okres B. I. wykonywał faktycznie wyłącznie pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, przewożąc potrzebne w przedsiębiorstwie materiały oraz produkowane wyroby. Z materiału dowodowego wynika też, że w tym okresie ubezpieczony formalnie zajmował najpierw stanowisko kierowcy w wydziale transportu, a następnie kierowcy-montera w wydziale instalacyjno-montażowym. Treść przeprowadzonych dowodów nie pozostawia jednak miejsca na wątpliwości, że przez cały ten czas ubezpieczony faktycznie wykonywał pracę kierowcy, tyle że w drugim okresie (od 14 lutego 1977r. do końca zatrudnienia) był formalnie przypisany do innego wydziału (instalacyjno-montażowego), jako że zajmował się dostarczaniem materiałów dla pracujących na poszczególnych budowach ekip monterskich. Żaden z przesłuchanych

w sprawie świadków, w tym zatrudniony w przedsiębiorstwie w owym czasie jako kierownik budów H. Ś. nie mieli przy tym najmniejszych wątpliwości co do tego, że ubezpieczony wykonywał wyłącznie pracę kierowcy. Ś. wskazywali, że wielokrotnie w spornym okresie mieli kontakt z B. I., gdy przywoził on materiały na budowy, bądź przewoził z zakładu do cynkowni (i z powrotem) produkowane w nim detale, przeznaczone do ocynkowania. Świadkowie wskazywali też, że ubezpieczony zawsze kierował wyłącznie pojazdami ciężarowymi. Sąd nie doszukał się powodów, dla których miałby odmówić wiary zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków – są oni bowiem osobami obcymi dla B. I., wobec czego brak jest podstaw, by doszukać się istnienia po ich stronie jakiegokolwiek interesu w tym, by mogły chcieć świadomie złożyć fałszywe zeznania na korzyść ubezpieczonego, narażając się tym samym na odpowiedzialność karną. Trzeba też zwrócić uwagę, że treść zeznań świadków koresponduje z twierdzeniami samego ubezpieczonego, ale przede wszystkim znajduje pokrycie w dokumentach znajdujących się w archiwalnych aktach osobowych B. I., do których wszak nie mogli mieć wglądu. Dowody te układają się w jedną spójną i logiczną całość i pozwalają na przyjęcie, że ubezpieczony przez cały wymieniony wyżej okres wykonywał faktycznie pracę w szczególnych warunkach, tj. pracę kierowcy samochodu ciężarowego.

W tej sytuacji, już tylko na podstawie poczynionych wyżej ustaleń można było ustalić, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez okres dłuższy niż 15 lat. Nie było więc już potrzeby szczegółowego badania, czy pracę taką wykonywał także w czasie zatrudnienia w (...) w S. przed 1 grudnia 1982r., a także w czasie pełnienia zasadniczej służby wojskowej, kiedy to ubezpieczony także pracował jako kierowca samochodu ciężarowego. Na marginesie tylko można wskazać, iż zdaniem sądu brak byłoby podstaw do doliczenia tych okresów do stażu pracy B. I. w warunkach szczególnych.

Mając jednak na względzie to, że ubezpieczony wykazał spełnienie przesłanek wymaganych do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury, sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał B. I. prawo do wcześniejszej emerytury od (...) roku, czyli od dnia osiągnięcia przezeń wieku 60 lat (art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej). Mając to na względzie, orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

W punkcie II wyroku sąd stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w niniejszej sprawie. W myśl art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zdanie drugie, organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego (ust. 1a). W analizowanym przypadku przyznanie prawa do świadczenia nastąpiło bowiem na skutek ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd, a organ rentowy przy wydawaniu decyzji nie dysponował materiałem, który umożliwił mu pozytywne rozpoznanie wniosku ubezpieczonego. Zdaniem sądu dopiero zebrany w toku postępowania sądowego dodatkowy materiał dowodowy pozwolił na usunięcie wątpliwości odnośnie rzeczywistego stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych. Z uwagi na powyższe niemożliwym więc było przyjęcie, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niewydanie decyzji uwzględniającej wniosek ubezpieczonego o wcześniejszą emeryturę.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSO Monika Miller-Młyńska